

שְׁעוֹר חִזְרוֹת ד': אֲנַחְנוּ רוֹצִים

א. רוֹצֶה – צָרִיךְ – יְכוֹל.

1. אֲנִי רוֹצֶה לְקַרְא וְאֲנִי יְכוֹל, כִּי אֵין לִי סֵפֶר. אֲנִי צָרִיךְ לְקַנּוֹת סֵפֶר
 _____ לְנִסֵּעַ _____ כְּרִטִים _____ כְּרִטִים.

מֵלֵא! אֶת רוֹצֶה... אֲנַחְנוּ רוֹצוֹת... הֵן רוֹצוֹת...

אִתָּה רוֹצֶה... הוּא רוֹצֶה... הֵם רוֹצִים...

2. רְצִיתִי לְקַרְא וְלֹא יָכַלְתִּי, כִּי לֹא הָיָה לִי סֵפֶר.

מֵלֵא!

(אֲנַחְנוּ) רְצִינוּ לְקַרְא... (הִיא) רְצָתָהּ לְקַרְא... (הֵם) רְצוּ לְקַרְא...

(הוּא) רְצָה לְקַרְא... (אִתָּה) רְצִיתָ לְקַרְא... (אִתָּם) רְצִיתֶם לְקַרְא...

זְכֹר! הַפְעֵל אַחֲרֵי "רוֹצֶה, צָרִיךְ, יְכוֹל" – תָּמִיד בְּשֵׁם הַפְעֵל.

נְטִיּוֹת – פְּעֵל, עֵבֶר

ב. מֵלֵא!

הוֹה	הוּא	אֲנִי	הִיא	הֵם	שֵׁם הַפְעֵל
הוֹלֵךְ	הֹלֵךְ	הֹלְכְתִי	הֹלְכָה	הֹלְכוּ	לְלַכֵּת
רָץ	–	רָצְתִי	–	–	לְרוּץ
רוֹצֶה	–	רְצִיתִי	–	–	לְרַצוֹת
נֹתֵן	–	–	נֹתְנָה	–	לְתַת
שָׁם	–	–	–	–	לְשִׁים
לֹקֵחַ	לֹקַח	–	–	–	לְקַחַת
אוֹכֵל	–	–	–	אֹכְלוּ	לְאָכֵל
עוֹשֶׂה	–	עֹשִׂיתִי	–	–	לְעֹשׂוֹת
בָּא	–	–	בָּאָה	–	לְבֹא
גֹמֵר	–	–	–	–	לְגַמֵּר

